

Nederlandsch
M A G A Z I J N,

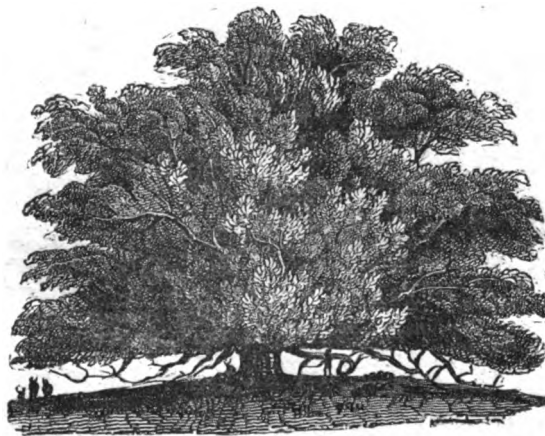
TER

VERSPREIDING

VAN

ALGEMEENE EN NUTTIGE
KUNDIGHEDEN.

1834.

TE AMSTERDAM, BIJ
GEBROEDERS DIEDERICH'S.

DE RHINOCEROS OF NEUSHOREN.

Er bestaat alle reden te gelooven dat de sierlijke gedaante van den Eenhoren, dien wij zoo dikwerf op wapenschilden enz. afgebeeld vinden, geenen anderen grond heeft, dan in de onzekere en uiteenloopende beschrijvingen, welke vroegere reizigers ons medegedeeld hebben van de logge, onhebbelijke gedaante, welke op onze houtsnede- plaat afgebeeld is. Hij behoort tot het geslacht der zoogdieren, dat onder de orde der dikhuidigen geteld wordt. Als algemeene uitwendige kenmerken hebben de dieren van dit geslacht een groot en lomp lichaam, dikke ledematen, de vier pooten in drie vingers verdeeld, waarvan het uiteinde met eene horenachtige hoof bedekt is, eene zeer dikke huid, zonder haar en rimpelig; een' verlengden neus, dragende één', dan weder twee horens, die niet aan het been vast, maar alleen met de huid zamengegroeid zijn; zeer kleine oogen, die zoodanig geplaatst zijn, dat zij op zijde niet zien kunnen; de ooren verlengd; de lippen vooruitstekende en zeer beweegbaar; eenen korten staart en twee mammen aan den buik geplaatst. De tanden van den Rhinoceros verschillen bij de bijzondere soorten in hoeveelheid en vorm, en zijne horens hebben geene beenachtige as, gelijk de herkauwende dieren, maar zijn zamengesteld uit horenachtige vezels. Hij is een plant-etend dier, heeft een zeer lang darmkanaal, eene stevige maar enkelvoudige maag, eenen zeer grooten blinden darm en geene galblaas. De levende Rhinoceros-soorten vindt men in Afrika, vooral in de omstreken van de Kaap en in Abyssinië, in Azië enz. Men heeft nog geenen levend in Noord- of Zuid-Amerika aangetroffen. Hij zoekt beschaduwde en vochtige plaatsen op, en is niet te temmen. Men onderscheidt deze dieren niet door het getal der horens, maar door de maal- en snijtanden.

[De Rhinoceros of Neushoren.]

Tot de eerste soort behoort: de Rhinoceros Indicus of Asiaticus met veertien maaltanden in de onder- en bovenkaak, waarvan de onderste dubbel zijn; vier voortanden boven en onder, waarvan de onderste kegelvormig, de bovenste eenigzins gekwabd zijn, maar geene hoektanden. Hij woont in Oost-Indië, heeft aan het einde van de bovenlip eenen snuitachtigen, zeer beweegbaren haak, waarvan hij zich tot het aanvatten en opheffen van kleine dingen zeer behendig weet te bedienen, en eet kruiden en takken. Men heeft er in 1739 een uit Bengalen naar Londen gevoerd, welke reis omstreeks 1000 ponden sterling gekost heeft; hij was twee jaar oud, gebruikte dagelijks tot voedsel seven pond rijst, drie pond suiker en veel hooi en gras. De hoeveelheid drank was aanmerkelijk. Deze Rhinoceros houdt zich aan de oevers der rivieren en

in moerassige plaatsen op, en is, over het geheel genomen, een zeer dom dier; zijne huid heeft het aanzien van geplooid te zijn, en is voor het overige ruw en rimpelig. Hij neemt voor den olifant, wel is waar, de vlugt; doch het is zoo niet, dat er, zoo als men algemeen schijnt te gelooven, tusschen deze dieren eene aangeborene en altoosdurende vijandschap zoude plaats hebben. Het wijfje brengt gewoonlijk één jong ter wereld. Zij schijnen niet langer dan negen maanden te dragen. Eene voldragen vrucht is reeds langer dan drie voet. Dit dier gebruikt zijnen horens om in de aarde te wroeten, en heeft niet alleen eenen zeer fijnen reuk, maar ook een uitmuntend gehoor. Zijn gezigt is zwak. Zijne stem bestaat in een geknor, even als dat der varkens, met welke dieren hij ook in andere opzichten veel overeenkomst heeft; want even morsig als zij, is hij een groot liefhebber van zich in het slijk te wentelen. Hij eet meer dan 180 pond daags, drinkt zeer veel, leeft afgezonderd en loopt langzaam. Men vindt deze soort van Rhinoceros in Indië, vooral over den Ganges, en volgens sommigen zoude men er ook in Abyssinië aantreffen.

De tweede soort, Rhinoceros Sumatrensis, heeft twee groote snijtanden, onder en boven, in plaatsing veel verschillende van de eerste soort; eene dunne huid, bijna zonder plooijen, met kort zwart haar bedekt en twee korte horens, zijdelings zamengedrukt. Men heeft deze soort niet dan op Sumatra waargenomen.

De derde soort, Rhinoceros Africanus, heeft geene snijtanden, zelfs geene tusschenkaaksbeenderen; de huid is zeer glad en zonder groote plooijen; de kop is met twee horens voorzien, die bijna kegelvormig, en minder onbewegelijk dan van de eerste soort zijn. Het is zonder twijfel deze soort, welke men in Europa, althans in de laatste tijden, nimmer levend heeft gezien.

De vierde soort, Rhinoceros Simus, werd naar Londen uit de binnenlanden van Afrika door den Heer Burchell overgebracht, en kenmerkt zich vooral door zijne breede lippen.

Fossiele beenderen van den Rhinoceros heeft men overvloedig in Siberië gevonden; en ook op sommige plaatsen van Duitschland en Italië. In 1770 vond men bijna een geheel geraamte, met de huid en spieren, in den zandigen oever van de Wi-hou in Siberië. Al de beenderen, die men verzameld heeft, schijnen tot twee verschillende soorten behoord te hebben, welke men niet met de nog bestaande levende soorten moet verwarren. De eerste soort is de door Cuvier beschrevene fossiele Rhinoceros van Siberië, de tweede de Rhinoceros van Toskanen.

Italië heeft zeer vele overblijfselen van Rhinocerosen opgeleverd, vooral de oevers van de Po in Lombardijë, de berg Pulgnasco enz.; maar geene zoo overvloedig als de Val d'Arno, waar men echter nog meerdere overblijfselen van olifanten en rivierpaarden gevonden heeft.

DE GROT VAN PAUSILIPPO.

De Pausilippo is een voorgebergte, dat zich in de nabijheid der stad Napels verheft. Hij scheidt deze stad van de fabelachtige velden, waar de verbeelding der ouden de mythologische hel plaatste.

De grot is een breede weg, sedert onheugelijke tijden in den vulkanischen tufsteen uitgehou-